

Dreamwear Club

2/2022

Dreamwear Club

2/2022

Tässä numerossa

- 3 Puheenjohtajan palsta
- 5 Dreamwear Club juhli 25-vuotista taivaltaan viiveellä ja antaumuksella
- 8 Ote Stefan Wallinin puheesta Morvassa
- 10 Minna-Maarian puhe Morvassa
- 12 Muistoja upeasta keväisestä DwC:n tapahtumasta
- 14 Amerikan raiteilla
- 20 Aistikkaat tulee Morvaan, oletko valmis?
- 21 Saammeko esitellä: Suomen transjärjestöt: Transfeminiinit ry – Transfeminina rf
- 22 Kim Summersin ihmeellinen elämä, osa 3/3
- 25 Kutsu Dreamwear Club DwC ry:n syyskokoukseen
- 25 Kutsu syystapaamiseen

Dreamwear Club DwC ry

Kotisivut:

www.dreamwearclub.net

Sähköposti:

dwc@dreamwearclub.net

Facebook:

www.facebook.com/DreamWearClub

Jäsenmaksu 25 €, maksuohjeet kotisivulla

Miksi kannattaa olla DwC:n jäsen?

- ilo kuulua mukavaan joukkoon
- oma jäsenlehti
- saat oikeaa tietoa omasta identiteetistäsi
- olet etuoikeutettu jäsenten tapahtumiin
- ilmainen jäsenyys puolisollesi
- jne, jne...

DreamWear Club 2/2022

ISSN 1456-6079

23. vuosikerta

Ilmestyy 3 kertaa vuodessa

Päätoimittaja:

Anukatariina Saloheimo

Taitto/ulkoasu: Eeva Lamminen

Painopaikka:

Painotalo Trinket Oy, Helsinki

Toimituksen sähköposti:

dwc@dreamwearclub.net

Etukansi:

DwC:n leidit kesä- ja syyslaitumilla

Puheenjohtajan palsta

Neljä vuotta ruorissa, mitä jäi käteen...?

Syyskokouksessa 2018 astuin Dreamwear Club DwC ry:n puheenjohtajan tehtäviin. Nyt jo neljäs kausi on päätöksessään, ja se onkin sitten se viimeinen. Onkin hyvä hetki miettiä, mitä ja minkälaisessa maailmassa on tullut tehtyä. Tekemiset ja niiden tulokset olivatkin vahvasti sidoksissa ympäröivän maailman mullistuksiin.

Vuonna 2018 elettiin Sipilän ja Trumpin omituisessa maailmassa. Transoikeuksien kehitys, jolla aiemmin oli jonkinmoista myötätuulta, joutui nyt ottamaan takapakkia valtameren takana ja Suomessakin pakastimeen. Kuin vahingossa toki nimilaki toi transvestiiteille oikeuden identiteetin mukaiseen etunimeen, ilmeisesti vastuuministerin sitä ymmärtämättä. DwC:kin oli aktiivinen vaikuttaessaan lain valmisteluun ja valvoessaan sen toteuttamista maistraateissa.

Keväällä 2019 pidetyissä eduskuntavaaleissa tuli sitten kääntyi maassamme, ja toiveet järkevää translaista virisivät. Kevättapaamiseen olimme kutsumassa kansanedustaja Sanna Marinia, joka kuitenkin kieltäytyi hallitusneuvottelukiireisiin vedoten. Niiden neuvottelujen tuloksena syntyneessä hallitusohjelmassa olikin sitten ilahduttavasti translain uudistaminen itsemäärätelyyn perustavaksi. Paha kauneusvirhe siinä on kuitenkin sukupuolimerkinnän muutosoikeuden rajaaminen 18 vuotta täyttäneille. Vastuussa tästä olivat hallituspuolueiden konservatiivit, mitään järkevää perustetta rajaukselle ei ole kuultu tähän päivään asti. Valitettavasti hallitus on pitänyt tuo kirjauksen lakiehdotuksessa tähän päivään asti, vaikka kaikkien valmisteludokumenttien evidenssi puolsi muuta. DwC antoi tästä kipakkaa palautetta lakiesityksen lausuntokierroksella.

Onnettomasti lain valmistelu määrättiin Sosiaali- ja terveysministeriölle, vaikka uusi laki on luonteel-

taan enemmänkin Oikeusministeriön alaan liittyvä. Kun korona iski, se lamautti lainvalmistelun lähes kokonaan kuukausiksi, ja sen etenemiseen liittyvät päivämäärät siirtyivät kerta toisensa jälkeen. Nyt on luvattu eduskuntaan menoa viikolle 38, mutta sekään tuskin toteutuu. Pienet linnut ovat kertooneet, että ainakin aiemmalla vastuuministerillä ei ollut edes kunnollista tahtoa edistää lakia. Jo valmiin esityksen viivästyttäjinä ovat olleet viime aikoina Ukrainan sota, energiakriisi ja hoitajien lakko. Nyt on uhkana se, että laki ei ehdi lainkaan valmistua tämän Eduskunnan aikana.

Kun valta valtameren takana myrskyisästi vaihtui, monet asiat alkoivat edetä parempaan suuntaan. Ihmisoikeuksien kohdalla näin ei aina tapahtunut, osin kiitos Trumpin nimittämien Korkeimman oikeuden tuomarien. Niinpä transhoidoille ja transnaisten oikeudelle käyttäjä wc-tiloja on tullut uusia ikäviä rajoituksia konservatiivisissa osavaltioissa. Lisäksi siellä ja muualla maailmassa konservatiiviuskonnolliset piirit ovat ottaneet transihmiset pääkohteekseen. Tämä ns. anti-gender-liike on saanut pahaa jälkeä aikaan lobatessaan transvas-taisia lakeja ympäri maailmaa, myös EU:n sisällä. Anti-genderin irvokkain ilmenemä nähtiin, kun Moskovan patriarkka Kirill julisti Ukrainan julman valloitus sodan ristiretkeksi Pride-aatetta vastaan. Voi vain kuvitella, mitä on tapahtunut tällä saralla ns. "suodatusleireillä". Vaikkei Suomessa sateen-kaarikansaa viedäkään suodatusleireille, homo- ja transviihamieliset äänenpainot ja väkivallanteot ovat lisääntyneet myös täällä.

DwC:n puheenjohtajana olen tehnyt työtä tätä vihan aaltoa vastaan. Olen kirjoittanut lukemattomia blogeja sosiaaliseen mediaan, kouluttanut työyhteisöjä ja palveluntarjoajia syrjimättömyydestä ja osallistunut viharikosten vastaiseen työhön Oikeusministeriön projekteissa. Tämä mahdollisti myös vierailun Brysseliin EU:n suureen kongressiin, jossa minulla oli myös mahdollisuus esittää parannusehdotuksia asiaan.

DwC on myös järjestönä muuttunut näinä vuosina. Yksi alkuajan keskeinen uudistus oli kotisivujen päivittäminen. Uudistus onnistui elvyttämään ne aktiivisena informoijana. Mukaan sisällytetty keskustelualue ei ole kuitenkaan saavuttanut sille asetettuja odotuksia korvata Puuterin jättämää isoa aukkoa vapaan viestinvaihdon kanavana. Asia on paljolti kiinni meissä sen käyttäjissä.

Korona iski ikävän aukon tapaamisiimme, niin kevät- ja syystapaamisten kuin vertaistukiryhmienkin suhteen. Toisaalta koronan aikainen digiloikka synnytti virtuaaliset tapaamiset, joihin osallistuu paljon niitä, jotka eivät pääsisi fyysisiin tapaamisiin pitkien etäisyyksien vuoksi.

Tänä aikana on myös keväisten ja syksyisten tapaamisten paikka muuttunut. Asia oli ilmeisesti tun-

teisiin vetoava, ja oli ajoittain aika raskasta pyrkiä löytämään kaikkia tyydyttävä uusi paikka. Nyt siis mennään Morvalla, uudet polvet tehkööt omat valintansa.

Yksi koko puheenjohtaja-ajan vaivannut asia on ollut aktiivisten toimijoiden vähäisyys. Puheenjohtajalla on selkeästi määritellyt tehtävänsä, ja sen lisäksi olen tehnyt paljon muitakin, itseäni kiinnostavia, ja samalla järjestön tunnettuutta ja arvovaltaa lisääviä toimia. Näiden lisäksi käsiini on kasaantunut tehtäviä, jotka on yksinkertaisesti hoidettava, mutta kukaan muu ei ole niitä ottanut vastuulleen. Näin kuorma on kasvanut melkoiseksi, ja siinä höselissä on meinannut välillä mennä omat ja välillä puolison hermot. Siksi annankin painavan kehotuksen uusille vastuunkantajille: Jakakaa tehtäviä niin, että ne eivät kuormita vain yhtä tai kahta!

Anukatariina Saloheimo

*Tämän lehden päätoimittaja
Dreamwear Club DwC ry:n puheenjohtaja 2018-2022*

Kuva: Kim Summers

Dreamwear Club juhli 25-vuotista taivaltaan viiveellä ja antaumuksella

Teksti: Anukatariina

Malja 25+-vuotiaalle Dreamwear Club DwC ry:lle! Kuva: Kim Summers

Dreamwear Club DwC ry:n 25-vuotisjuhlat jäivät pitämättä juhluvuonna 2021 koronarajoitusten vuoksi. Niinpä sitten vietettiin 25+-vuotisjuhla toukokuussa 2022, kun suuren joukon tapaaminen vihdoinkin taas sallittiin.

Tapaamispaikka oli aiemmista vuosista siirtynyt Hauhon seutua pohjoisemmaksi maalaishotelli Morvaan Jämsässä. Niinpä kaikki oli uutta kaikille muille paitsi paikan aiemmin koeponnistaneelle pienelle joukolle jäseniämme.

Perinteiseen tapaan pitkämatkalaisia alkoi ilmaantua tapaamispaikalle perjantai-iltapäivän aikaan. Nyt matkaa oli vähän aiempaa vähemmän idästä ja pohjoisesta tulevilla. Ystävien tapaamisessa tuntui erityinen tunnelataus, olihan edellisestä tapaamisesta kulunut jo vuosia.

Anitta Ahonen vauhdissa

Iltapäivä päättyi Satu Ulpukan ulkojumbpahetkeen. Perjantai-illan ohjelmanumerona saimme nauttia Stand Up -koomikko Anitta Ahosen räväkästä huumorista.

Lauantaiaamuna Morvassakin oli tarjolla ranta-sauna, jonka saunan suhteen laatutietoinen kunniajäsenemme BB totesi kelvolliseksi. Toiset ottivat maltillisemmin hikeä Satu Ulpukan tuolien päällä toteuttamassa ”naisellisessa venytyksessä ja rentouttavassa jumpassa” ennen puolisoitten tapaamista. Vakiomeikkaajamme Natalia oli työllistettynä aamuvarkaisesta puolille päiville, jopa kevätkokouksen aikana – kokoukseen saattoi osallistua meikkauspeilistä vilkuillen.

Varsinainen juhlaseremonia alkoi kello 14 maljojen kohotuksella. Sitä seurasi yhdistyksen 25-vuotishistoriikin julkaisu, missä yhteydessä käytiin läpi mieleen painuneita ja muuten merkittäviä tapahtumia vuosien varrelta. Paikalle oli myös kutsuttu vieraita sisarjärjestöistä, joista Transfeminiinit ry:n delegaatio esitti tervehdyksensä.

Juhlakahvien aikana paikalle saapui merkittävin kutsuvieraamme, entinen tasa-arvoministeri Ste-

fan Wallin. Hänellä oli aikanaan keskeinen rooli siinä, että Dreamwear Clubin keskeisesti ajama kampanja transvestisuuden poistamiseksi tautiluokituksesta vihdoin sai onnellisen päätepisteensä vuonna 2012.

Wallin piti mieleenpainuvan puheen ajoista, jolloin tautiluokitus saatiin muutettua. Tautiluokituksen muutokampanjan keskeinen moottori, senaikainen puheenjohtajamme Minna-Maaria jatkoi samasta aiheesta kertoessaan siitä, miten mahdolltomaksi sanottu muutos muuttui peräänantamattomalla asenteella lopulta mahdolliseksi. Siinä eivät lopulta painaneet vastuuministerin ja virkamiesten ”ehdottomat eit”.

Minna-Maaria muisteli myös toista poliittista kamppailua, jonka tuloksena sukupuolen ilmaiseminen pääsi syrjintäperusteeksi tasa-arvolakiin sitä uudistettaessa 2013-2014. Silloinkin vastassa oli kovia luita, jotka halusivat siirtää tämän syrjinnän heikommin sanktioituun yhdenvertaisuuslakiin.

Molemmat puheet olivat riemullista kuultavaa. Puheiden keskeiset kohdat voi lukea tästä lehdestä tuonnempana.

Kutsuvieraita ja DwC:n omaa väkeä kahvipöydässä. Kuva: Kim Summers

Vuonna 2010 Wallinille lahjoitettiin omenapuu, jossa oli eri lajikkeita eri oksissa. Hän kertoi myöhemmin, että valtioneuvoston autonkuljettaja oli saada harmaita hiuksia moisesta logistisesta tempauksesta, kun puu aseteltiin Audin etupenkille. Tällä kertaa hedelmälaji vaihtui päärynäksi, ja puukin saatiin ongelmitta autoon.

Lauantai-illan tahdeista vastasi Simodeus jo tutuksi tulleella ammattitaidolla. Solistina toimi välillä myös Sari Kristiina. Meno äityi väliin niin villiksi, että sai jopa henkilöstön tanssimaan tuolien päällä; meidät oli otettu toivotuksi vieraaksi!

Pitkän tauon vierailuissaan pitäneeltä Minna-Maarialta kyselin lauantaina, oliko hänen silmissään mi-

kään muuttunut. Vastauksena sain ”Ollaan vanhenuttu.” Toistin kysymyksen sunnuntain aamiaisen aikaan, jolloin totesimme yhdessä suuren eron: Aiemmin kahvia hörppivät täysin tuntemattomat herrasmiehet, nyt sitä teki pääosin rouvasväeltä näyttävä, kotimatkaan valmistautuva joukko. Kaapit olivat siis hajoilleet ympäri Suomen niemeä!

Juhlapaikkaan oltiin voittopuolisesti tyytyväisiä. Se ilmeni ainakin siinä, että kun paikasta jouduttiin aikataulu- ja palvelusvyyksien vuoksi pitämään sähköinen jäsenäänestys, enemmistö kannatti sitä silti, vaikka kevätkokouksessa sovittu tapaamisaika jouduttiin muuttamaan toiseksi. Joitakin soraääniä liittyi siihen, että yhden hengen huoneita ei ollut tarjolla.

Satu luovuttamassa päärynäpuuta Wallinille

Alkuillasta tanssi sujui vielä rauhallisesti, loppuvaiheessa henkilökuntakin tempautui mukaan.

Ote Stefan Wallinin puheesta Morvassa

”Ajatelkaa: kaksitoista vuotta sitten 21.5.2010. Aika lentää.

Silloin ei ollut vielä tasa-arvoista avioliittolakia Suomessa. Silloin Conchita Wurst ei ollut vielä voittanut Euroviisuja. Silloin ei tasa-arvolaki ollut vielä saanut transihmisten syrjinnän kieltävää päivitystään. Silloin transvestiitti oli vielä luokiteltu sairaaksi. Moni kaappi oli vielä silloin vielä kiinni – vaatekaapeista puhumattakaan.

Silloin olimme vielä monessakin mielessä tässä maassa henkisissä lähtökuopissa, ennemminkin juoksuhaudoissa, tasa-arvon ja suvaitsevaisuuden suhteen – siis verrattuna siihen, missä olemme tänään. Paljon on kyllä tapahtunut suhteellisen lyhyessä ajassa, kunnia sille. Tämä ei tietenkään tarkoita, että olisimme maalissa. Ei, me olemme vielä kaukana kalkkiviivoista. Niin, jos sellaisia edes on olemassa tasa-arvotyön loppumattomalla suoralla.

Tuo Hauhon henki – hieno, hauska, mutta vakavakin tunnelma – kuten teidän viestinnekin, oli harvinaisen selkeä tuona kauniina kevätpäivänä. Ja kun valtioneuvoston kuljettaja toimitti minut kotiin Turkuun, luonnostelin sen kirjeen raakaversioon, joka sitten vähemmillä tunteenpurkauksilla ja sen sijaan objektiivisilla faktoilla paranneltuna lähti THL:lle.

Koska minua on pyydetty kuvaamaan tätä prosessia tässä puheessani, lainaan tämän THL:n kirjaimista saamani kirjeen Päivi Hämäläiselle kokonaisuudessaan:

”Hyvä Päivi Hämäläinen (Juu, näin siinä lukee, tahatonta huumoria tai sitten kirjoitusvirhe, mutta sitten tulee vakavaa tekstiä)

Suomessa käytettävässä WHO:n ICD10-tautiluokituksessa on diagnooseja, jotka sukupuolivähemmistöjen parissa koetaan loukkaavina.

Kyseessä ovat lähinnä F64- ja F65-alkuiset luokitukset, joissa viitataan kokonaan tai osittain sukupuolivähemmistöihin.

Tasa-arvoasioista vastaavana ministerinä toivon, että Terveyden ja hyvinvoinnin laitos voisi hyvin lyhyellä aikavälillä toteuttaa sellaisen uudistustyön, jonka perusteella Suomen luokituk-

sesta voitaisiin poistaa ne, joilla ei ole lääketieteellistä perustetta.

Saamani tiedon mukaan samanlainen läpikäynti toteutettiin Ruotsissa hiljattain. Myös Ranskassa on ollut aktiviteettia asian tiimoilta.

Ymmärtääkseni luokituksessa on ollut mukana ns. terveyspalveluiden käytön syitä, jotka eivät ole varsinaisia diagnooseja. Ottaen huomioon, että kyseessä on monimutkainen kokonaisuus, olisi hyvä, että THL itse tekisi arvion. Tarvittaessa sosiaali- ja terveysministeriön tasa-arvoryhmän asiantuntijuus on käytettävissänne.

Sukupuolineutraalein terveisin, hyviä kesäkelejä toivottaen,

Helsingissä 22. kesäkuuta 2010,

Stefan Wallin, tasa-arvoministeri

Siinä käytännössä ehdotettiin valtiovallan puolesta, että THL poistaisi transvestisuuden, kuten myös sadomasokismin ja fetisismin Suomen tautilistoilta, kuten Tanska vuonna 1995, Ruotsi 2009 ja Norja 2010 olivat tehneet.

Silloin transvestisuus oli siis vielä kansainvälisen ICD10-tautiluokituksen mukaan mielenterveyden

häiriö. Luokituksen mukaan transvestiitit olivat siis mieleltään häiriintyneitä.

Minun roolini tässä prosessissa oli kuitenkin melko vaatimaton. Pohjatyö oli jo tehty muiden toimesta. Tuon mielipuolisen tautiluokituksen poistamisen aktiivisina ajajina Suomessa olivat, kuten tiedämme, varsinkin Dreamwear Club, Seta ry ja Sexpo-säätiö, sekä lääketieteen, seksologian ja yhteiskuntatieteiden asiantuntijoiden joukosta koottu ryhmä.

Te tässä salissa olevat olitte menestyksellisiä soihdunkantajia omassa asiassanne. Olihan ajatus transvestisuuden poistamisesta ilmaistu jo vuonna 2007 jäsenlehdessänne. Tavoite vaikutti tuolloin varmaan utopistiselta, mutta epätoivo ei päässyt koskaan syrjäyttämään toivoa – eikä huumoria. Kuten aihetta selvittänyt Anukatoriina on muistellut: ”Yleinen vitsi tuohon aikaan oli, että voisihan sitä näin vakavan sairauden vuoksi saada Kela-korvauksen ainakin yhdestä mekosta vuodessa”.

Seuraavana keväänä 2011 THL teki päätöksensä. Se noudatti pohjoismaista mallia, eli inhimillisyyden ja kohtuuden linjaa. THL perusteli päätöstään seuraavalla tavalla: ”Selvityksemme mukaan näitä – mitä äsken mainitsin – seksuaalisuuden ilmenemismuotoja ei ole enää pitkään aikaan kirjattu diagnooseiksi sairauskertomuksiin eli lääkäritkään eivät enää pidä niitä sairauksina.”

THL siis päätti, että karttakirja olkoon sitten jatkossa samaa mieltä kuin itse maasto – mikä on hyvä lähtökohta lääketieteessä, suunnistuksessa ja muutenkin elämässä. THL halusi muutoksella myös antaa viestin, joka voisi vähentää ihmisten seksuaalisuudestaan kokemaa stigmaa.

Eli selkeällä kielellä, kuten minä sen tulkitsisin: Sitä seksuaalisuutta, mitä aikaisemmin on pidetty sairautena, oli nyt pidettävä yhtenä terveyden ilmentymänä muiden joukossa. Virallinen oikeus olla seksuaalisuudessaan oma itsensä!

Maskit riisuttiin – kuten maailmanpolitiikassa nykyään sanotaan. Sairaat, vanhoilliset maskit. Ja terveet mekot puettiin, ihan virallisesti.

Ihanaa.

Näin ollen voimme nyt todeta, että transvestisuuden virallinen hyväksytyt status on jo toistakymmentä vuotta ollut osa virallisen Suomen omakuvaa. Viime vuonna oli myös kulunut 50 vuotta siitä, kun homoseksuaalisuus dekriminisoitiin Suomessa. Tänäpäin tuntuu tietysti aivan käsittämättömältä, että Suomi - maa, joka jo silloin 70-luvulla kutsui itseään oikeusvaltioksi ja oli rakentavinaan maailmanrauhaa opettamalla muita, piti lähimmäisensä rakkautta tuntevia ja omana itsenään olevia kansalaisiaan sairaina ja rikollisina.

Mutta se on, kuulkaas, nyt historiaa. Nykypäivä on tullut jäädäkseen.

Minna-Maarian puhe Morvassa

Itselle oli vieras ajatus se, että asiat olisivat pysyvästi heikkouksia – miksi niistä ei voitaisi tehdä myös ajan kanssa vahvuuksia. Tämä ajatus mielesäni ryhdyin miettimään, mitä näille asioille voitaisiin tehdä.

Jotta näin kävisi, tarvitaan jonkinlainen selkänöja sille, että voit mennä ulos, harrastamaan ja jopa töihin hamelookissa. Selkänöja tälle olisi toisaalta tautiluokituksen stigma pois ja toisaalta myös tasa-arvolaki kuntoon niin, että näin toimivien transvestiittien syrjintä saataisiin lailla kielletyksi.

Eduskunnan istuntokaudella 2007-2011 olin yhteydessä senaikaiseen peruspalveluministeriin Paula Risikkoon. Sieltä tuli aika tyly vastaus: ”Tämä asiahan on ihan hyvin näin, eikö totta...?”. Tuolloin asia jäi tästä syystä ”pysähtyneisyyden asteelle”.

Seuraavan vaikutusyritykseni tein viranomaisten suuntaan. Vuonna 2008 Tanska oli ollut jo pitkään vapaa tästä tautiluokituksen kohdasta ja samasta muutoksesta puhuttiin myös Ruotsissa ja Norjassa. Niihin aikoihin otin ensimmäistä kertaa THL:ään yhteyttä. Mieshenkilön nimeä en muista, mutta hän totesi, että tällainen muutos on mahdoton, koska on kyse kansainvälisestä ICD-10 tautiluokituksesta, josta mikään valtio ei voi tehdä maakohtaista poikkeusta. Siihen esitin kysymyksen, mitenäs se Tanska on onnistunut kuitenkin tässä. Vastauksena oli ”Mmmm, mmmm, hmmm...”

No, se jäi sitten siihen. Niinpä totesin, että tämä kuvio ei kannata tästä, ja päätin lähteä selvittämään asiaa uudestaan poliitikkojen piirissä. Kävin eduskunnassa oman kansanedustajaehdokkaani ja kansanedustajani Kimmo Tiilikaisen luona kyselemässä, eikö tätä asiaa saataisi edes jostain suunnasta auki. Siellä alkoi selviämään se, että poliitikot eivät ole se langanpää, josta asiaa voisi lähteä kerimään. Käynnillä oli kuitenkin vaikutuksia: Kun palaveerasin Kimmon kanssa Pikku-Parlamentissa, siellä oli tarkkasilmäisiä Keskustan kansanedustajia ja avustajia, ja puheet olivat alkaneet välittömästi, kun olin sieltä poistunut: ”Näittekö, minkälainen vieras Kimmolla oli...?”

Taisi olla vuosi 2009, kun otin taas yhteyttä THL:n virkamiehiin. Soitin siis uudelleen tälle samalle mieshenkilölle, ja nyt oli ääni kellossa muuttunut. Tällä välillä sekä Norja että Ruotsi olivat tehneet

Tanskan ohella maakohtaisen poikkeuksen, mitä oli helppo käyttää perusteena, ja teki vastaanhangoitelun vaikeaksi.

Tässä puhelussa tuli esiin selkeä viesti: ”THL ei tee muutosta, jos joku ei lähde sitä ajamaan. THL ei ole asianosainen, te olette. Ottakaa siis vastuu!”

DwC:n syystapaamisessa 2009 oli Setan porukoita vieraina. Kokouksessa tehtiin toimintasuunnitelmaan kirjaus, jonka mukaan tätä asiaa lähdetään ajamaan eteenpäin. Seta sai asian sieltä heti mukaansa, ja pian sen jälkeen se kutsui koolle joukon järjestöjä ja asiantuntijoita, joiden kanssa lähdettiin etenemään laajemmalla rintamalla tekemään maakohtaisia muutoksia tautiluokitukseen, mukaan lukien fetisismi ja sadomasokismi. Lähdettiin siis hakemaan isoa kalaa kerralla!

No sitten tullaan Stefaniin: Tulit 2007 tasa-arvoministeriksi. Kävin noina aikoina keskusteluja joidenkin tahojen kanssa, ja huomasin, että oli vallalla suuri epäily sen takia, että oli kyse historian ensimmäisestä mies-tasa-arvoministeristä, tästä ei mahda hyvä seurata! Niin kuin aiemmin totesin, omassa ajattelussani mahdollisuuksia pitää nähdä. Niinpä vastasin epäilijöille: ”Niin, mutta ajatelkaapas, minkälaisen luupin alle se joutuu; kun se tulee tuohon tehtävään, se ei voi munata tätä!”

Niinpä näin mahdollisuuden edetä, ja laitoin ensimmäisen pyytelykirjeen visiittiin Hauholle vuonna 2008. Siihen kirjeeseen taisi tulla vastauksena ”En ehdi – minulta on mennyt molemmat akilles-

jänteet.” Seuraavaan viestiinkin tuli kieltävä vastaus, taisi olla kuntavaalit juuri tulossa. Kolmannen pyynnön este oli koulun avajaiset, jolloin mietin että ei ole totta – eikö tätä miestä saa millään tänne. Neljänteen kirjeeseen laitoin, että nyt jos et tule, niin alkaa olla sulla ministerinpäivät vähissä. Seuraavana päivänä tuli vastaus: ”Minä tulen”.

Vierailu toteutui kevättapaamisessa 2010, ja sen tuloksena asiat alkoivat etenemään. Kekkosen ajan kasvattina Wallinin kirje THL:lle toi mieleeni ”myllykirjeet”, ja sen vahva henki oli, että nyt olisi paras panna toimeksi. Ja sitten keväällä 2011, juuri ennen Hauhon tapaamista – me vapauduimme tautiluokituksesta. Niinpä tuon tapahtuman kunniaksi Hauholla nautittiin skumpat yhdistyksen piikkiin erittäin tyytyväisenä siitä, että olimme näin sairaudesta tervehtyneet. Ja se, jos mikä oli halpaa terveydenhoitoa!

Tasa-arvolain muutos alkoi aika pian tämän jälkeen, jo vuonna 2012 olimme työn touhussa. Olin mukana sitä valmisteleavassa työryhmässä. Se koostui STM:n porukoista, Setan ja transjärjestöjen ihmisiä asiantuntijoina sekä työmarkkinajärjestöjen edustajista. Ensimmäisen palaverin aiheena oli pääosin se, että mitä hittoa nämä Setan porukat tekevät täällä. No, vastauksena oli, että kun nämä tietävät asiasta jotakin, niin heitä on siksi tänne kutsuttu. Ne puolenkymmentä kokousta, joihin osallistuin, eivät kyllä herättäneet yhtään luottamusta työmarkkinajärjestöjä kohtaan – poliitikkojen kanssa kyllä olen pärjännyt, mutta näiden kanssa en. Neuvottelutaktiikka oli ihmeellinen: Se, mitä oli sovittu yhdellä kokouskerralla, romutettiin seuraavalla kerralla, ja lähdettiin taas alusta. Se oli sitkeätä junausta, jossa piti olla valveilla, koska tekstiin yritettiin saada koko ajan sanamuotoja, joilla olisi saatu

vesitettyä koko homma. Loppupelissä teksti saatiin kuitenkin sellaiseksi, kuin sen pitikin tulla. Joitakin pieniä myönnytyksiä sinne tuli, kuten esimerkiksi lain nimi: Siinä puhutaan naisten ja miesten tasa-arvosta, kun olisimme halunneet sanamuodoksi sukupuolten tasa-arvo. Tämä oli ilmeisesti Kristillisdemokraattien vaatimus – hallituspuolueena se oli tällä kertaa jarruosastona.

Lain eduskuntakäsittelyn aikana onnistuin hankkiutumaan Keskustan eduskuntaryhmän vieraaksi, ja kävin heidän parin valiokunnan jäsenen kanssa semmoisen tunnin mittaisen keskustelun. Olen käynyt Eduskunnassa aikaisemminkin puhumassa omista työasioistani. Erona näihin käynteihin tällä kertaa tunnelma ei ollut kuin hollituvassa, jossa tullaan ja mennään, vaan siellä pysyttiin ja porukka oli kiinnostunutta. Koska he tiesivät, että paikalle tulee transvestiitti, he odottivat kohtaavansa Helsinkiläisen city-vihreän tapauksen. Eivät he tienneet kohtaavansa parikkalalaisen osa-aikaviljelijän! Tuntui kuin kristallikruunut olisivat kilisseet alas, kun totuus alkoi paljastua. Paljastui siellä muitakin totuuksia, kuten yksi kenkäfriikki, joka ei saanut katsettaan irti kengistäni koko tunnin aikana. Lopputulemana siitä käynnistä Keskustapuolue äänesti yksimielisesti lainmuutoksen puolesta. Jäi sinne yksi puolue, joka äänesti vastaan – saatte veikata, mikä.

Tasa-arvolain muutos tuli voimaan vuonna 2015. Silloin meillä oli vihdoinkin ne halutut kaksi selkänöjää. Loppuhan on sitten kiinni ihmisestä itsestään: Miten sinne menet, miten siellä käyttäydyt, se ratkaisee tämän pelin. Kun nämä kaksi juttua oli saatu aikaan oli itsellä sen jäljiltä takki tyhjä. Niinpä oli aika siirtyä muihin kuvioihin tekemään omia juttuja.

Muistoja upeasta keväisestä DwC:n tapahtumasta

Teksti: Tuula Marika Kuvat: BB, Milka ja Tuula Marika

Keväällä 2022 DwC:n kevätkokous pidettiin tunnelmallisessa Maalaishotelli Morvassa Jämsässä. Se on kauniin luonnon keskellä oleva maatila, jossa on pieni kaunis lampi ja sen rannalla saunarakennus. Tänä vuonna sauna ja lampi jäivät kokeilematta, mutta ensi kerralla varmasti käyn niissä.

Ystäväni Sara varasi minut jo etukäteen huonekaverikseen, mistä ilahduin kovasti. Ikkunamme olivat tuossa punaisessa päärakennuksessa suoraan lammelle päin.

Huoneemme oli oikein tilava kahdelle hengelle.

Hotellin buffet-pöytä oli oikein maistuva ja ruokaa oli kylliksi.

Tämän vuoden tapahtuma oli samalla koronan vuoksi myöhästynyt DwC:n 25-vuotisjuhla.

Oli hienoa nähdä taas paljon väkeä paikalla, suurin osa minulle jo tuttuja, koska olin ensimmäistä kertaa jo 2000-luvun alussa mukana. Näissä kevät- ja syyskokouksissa on suurin osa väestä muualta kuin

pääkaupunkiseudulta, varsinkin kun pk-seutulaisista monet eivät ole osallistuneet. Minusta on aina hienoa tavata täällä harvoin näkemiäni ystäviä ja tutustua uusiin.

Tällä kertaa kuten yleensäkin olin paikalla koko viikonlopun perjantaista sunnuntaille. Perjantain pidimme varmaan ensimmäistä kertaa näissä tapaamisissa esittelykierroksen, joka olikin varsin antoisa ja samalla tutustuin syvemmin vanhoihinkin tuttaviiini.

Heti aamusta alkaen meitä meikkasi ihana Natalia, jolla olikin kädet täynnä töitä. Aamuun kuului myös hotellin pihalla ohjattu jumppahetki, joka olikin tarpeen vauhtiin pääsemiseksi. Harmillisesti minulla ei ollut edes hameuimapukua jumppa-asuksi, mutta hyvin liikkeet silti sujuivat.

Paikalle oli kutsuttu puhujiksi entinen puheenjohtajamme Minna-Maaria ja ent. ministeri Stefan Wallin. Upean ja hauskan puheenvuoron molemmat pitivätkin, yleisön nauru raikui monesti.

Morvan lammen rannalla

Näkymä saunan kuistilta

Wallin oli ollut vieraanamme jo toistakymmentä vuotta aiemmin ja hän todella ymmärtää meidän tilanteemme yhteiskunnassa.

Puhujien lisäksi näimme erinomaista standup-komiikkaa ja saimme tervehdyksen Transfeminiinist-yhdistykseltä.

Paikalla oli myös kunniajäsenemme BB, joka on minulle eräänlainen henkinen äitihahmo transasioissa, jo 50 vuoden takaa. Silloin hänen ansiostaan löysin ensimmäisen kerran sanan transvestiitti, mikä räjäytti tajuntani. Hän oli nimittäin mennyt kertausharjoituksiin naisten saappaissa, minihaameissa ja peruukissa. Tästä tempauksesta sitten oli tehty lehtijuttu, josta tuo avainsana löytyi.

Musiikista vastasi jo aiemminkin meille esiintynyt Simodeus, yhden miehen bändi. Hän pystyi esittämään melkein minkä hyvänsä toivekappaleemme yli 1000 kappaleen valikoimasta ja hienosti esittikin. Tanssilattia kävi välillä aika kuumana, kun oikein riehaannuimme.

Väliajalla vedin pienimuotoisen tietokilvan, joka sivusi meitä ja yhdistystämme.

Esitin asiaan liittyvien kuvien kera joukon väitteitä ja yleisön piti tietää tai arvata onko väite totta.

Arvuuttelin mm kuinka nuori on ollut nuorin kävijämme ja mikä on ollut kävijäennätys kevät/syyskokoouksissa. Muita kysymyksiä olivat esim. juhlamekon hinta ja missä kampaajalla Thea on kuvassa.

Tapasin viikonloppuna ainakin pari uutta ihanaa ihmistä, joihin olen alkanut pitää yhteyttä. Yksi heistä oli todella innoissaan tästä ensimmäisestä ker-

Päärakennus mäntyjen katveessa

rasta joukossamme ja lupasi tulla jatkossakin.

Sunnuntaina olikin vuorossa sitten aamiainen, sauna ja huoneiden luovutus. Haikein, mutta toisaalta innostunein mielin lähdimme kotimatkalle Helsinkiin BB:n kanssa. Hänen kanssaan olen tehnyt useammankin kerran tämän reissun ja poislähtiesä olemme käyneet tervehtimässä matkan varrella asuvia transystäviämme. Ja juuri heidän tapaamisestaan olen aina ollut todella innoissani.

Näemme taas lokakuussa, tai ainakin minua on vaikea estää tulemast!

Hotellin viihtyisät sisätilat

Pohjoismaista eksotiikkaa Sister Bayssa, vuohet ruohokatolla.

Amerikan raiteilla

Teksti: Anukatariina Kuvat: Sini-Tuulia

Syyskuun alussa toteutui pitkään suunniteltu ja koronan takia viivästynyt suunnitelmamme: Matkustaisimme Yhdysvaltoihin tapaamaan tuttuamme. Kyseessä on Sinin vaihto-oppilaana Saksassa tapama Nancy ja hänen miehensä Tom Minnesotasta. Nancy ja Sini tapasivat likimain tarkalleen 50 vuotta sitten, ja ystävyys alkoi ensi tapaamisesta. Välillä yhteys katkesi osoitteen- ja nimenmuutosten vuoksi. Nancy päätti kuitenkin löytää Sinin toistakymmentä vuotta sitten, ja pani asialle heillä asuneen suomalaisen vaihto-oppilaan äidin etsimään Sinin yhteystiedot. Suomessa on kolme samananimistä Sini-Tuuliasia, ja kolmannella yrittämällä tärppäsi.

Yhteyden palauduttua olemme jo käyneet puolin ja toisin kotimaissamme toistakymmentä vuotta sitten. Ensin meitä kuljetettiin Minnesotan metsissä ja Pohjois- ja Etelä-Dakotan ja Wyomingin erämaissa. Meillä oli heille tarjolla itäsuomalaista eksotiikkaa Juhannuksen yöttömässä yössä ja historiaa mm. Turussa, Porvoossa ja Tallinnassa.

Nyt siis koitti uusintamatka. Edellisellä kerralla olin vielä heille kaapissa, mutta nyt Anukatariina oli jo esittänyt Nancylle ja Tomille videoyhteydellä.

Niinpä heidän oli aika tavata minut myös livenä.

Yhdysvallat on ollut hankala maa maahantulon yhteydessä transihmisille. Aiemmin on voinut joutua pidätetyksi siitä, että saapuu maahan ulkonäössä, joka ei vastaa matkustusasiakirjaan merkittyä sukupuolta. Tässä asiassa on tullut viime vuosina jonkinlaisia muutoksia, mm. sukupuoli X on hyväksytty passissa. En kuitenkaan löytänyt viitteitä siitä, että ensin mainittu este olisi poistunut, joten otin varman päälle. Siispä sekä passin kuva että ulkomuotoni maahantulon ja maasta poistumisen yhteydessä oli miehinen – joskin passin kuvassa on täysi meikki naamalla.

Maahantulo Chicagossa aiheutti muutakin jännitystä. Lennon loppupuolella meille jaettiin tullauskortti, jossa mainittiin, että maahan ei saa tuoda eläin-, kasvi- eikä luonnontuotteita. Meillä oli kuitenkin kuivattuja sieniä tuliaisiksi! Jännitystä lisäsi muistot edellisestä maahantulosta, josta mieleen jäivät yrmeät ja kovista esittävät virkailija; miten hän tässä käykään...?

Passintarkastuksessa sitten selittelin ongelmaamme: Kiellettyjä olivat eläin- ja kasvistuotteet, mutta

sienet eivät kuulu kumpaankaan ryhmään. Kuultuaan, että kyseessä on kuivatut sienet, – hänelle ei ilmeisesti tullut mieleen huumeina käytetyt kuivatut madonlakit – hän kirjoitti pinkillä tussilla korttiin ”Dried mushrooms”, ja antoi sen hymyillen minulle. Varsinaisessa tullitarkastuksessa toinen virkailija luki kortin ja oli hämmentynyt. Kun tarkensimme, että kyseessä olivat kuivatut sienet, hän ratkesi nauramaan, ja sanoi lukeneensa ”Dried marshmallows”.

Tom ja Nancy tulivat meitä kentälle vastaan, ja ajoimme heidän Teslallaan illan hämärtyessä satoja kilometrejä pohjoiseen suoraan määränpäähämme, Door Countyn Egg Harboriin. Aikaeroon sopeutuminen tuntui onnistuvan ongelmitta, sitä vain jatkoi samaa päivää kahdeksan tunnin verran yli normaalin.

Door County sijaitsee Wisconsinin puolella Michiganjärveen työntyvällä niemimaalla. Niemimaan maaperä on kalkkikiveä, ja siksi varsin viljava. Metsä koostuu pääasiassa valkoseetristä, ja sitä on paljon niemimaan runsailla luonnonsuojelualueilla. Kalkkikivi muodosti paikoin jyrkkiä seinämiä, joista tulee mieleen Viron ja Gotlannin klintit. Michiganjärvi on yksi Pohjois-Amerikan suurista järvistä, siinä lainehtii viisi prosenttia koko maailman makean veden määrästä. Rannoilla tuntu oli kuin merellä, vastarantaa ei näkynyt. Vesi oli kirkasta ja puhtaan oloista, ja myös 23 asteen lämpötila oli meille pohjoisen eläjille sopiva uimiseen.

Alkuperäisväestön lisäksi alueen ovat asuttaneet 1800-luvulta lähtien pääosin skandinaaviset siirtolaiset, jotka ovat viljelleet siellä maata ja kalastaneet. Paikannimissä, postilaatikoissa ja liikkeiden nimissä onkin edelleen suuri määrä ruotsalaisia, norjalaisia, tanskalaisia ja islantilaisia nimiä. Nykyään siellä on aika paljon viiniviljelmiä, ilmasto on siihen riittävän lauhkea.

Paikka on tunnettu turistikohde amerikkalaisille, mutta ulkomaisia turisteja siellä ei juuri näkynyt. Ensimmäisenä viikonloppuna maassa oli kolmen päivän juhlatiikonloppu, jolloin paikalliset pikkukaupungit pullistelivat muista osavaltioista tulleista vieraista.

Ennen matkaa mietin myös kohdemaan vessapolitiikkaa. Ilmeni, että osavaltioilla oli suuria eroja siinä, sallitaanko transnaisten - tässä tapauksessa

Yhdistetyllä luonto-shoppailumatkalla, ostokset Kimin muotiliikkeestä.

Paikallisia viinejä maistelemassa.

vielä juridisten miesten – käyttää naisten wc-tiloja. Pohjoisissa osavaltioissa, joissa vierailimme, tämä ei ollut ongelma. Toisaalta pieni ja siro olemukseni auttaa siinä, että kukaan tuskin tunnisti minua mieheksi helpotusta hakiessani.

Säättivät meille suotuisiksi. Parin alle 20 asteen päivän jälkeen saimme nauttia optimaalisesta alle 25 asteen päivälämpötiloista, joiden innoittamana kävimme myös nauttimassa Michiganjärven virvoittavista aalloista.

Michiganjärven lempeässä syleilyssä.

Näkymä ulapalle museomajakan huipulta.

Luontoa tutkittiin joukolla.

Oltuamme Door Countyssä viikon verran palasimme Chicagoon. Matkan varrella näkyi maan siirtolaishistoria, ohitimme Luxemburgin, Brysselin ja monta muuta vanhalta mantereelta tuttua paikkaa. Poikkesimme syömään Milwaukeeen kaupunkiin, jota on luonnehdittu maan saksalaisimmaksi kaupungiksi. Se näkyi jo moottoritien varteen saksalaistyyppisissä kirkoissa ja lukuisina olutpanimoina. Ruoan nautimme Oktoberfest-tyyppiseksi ravintolaksi muutetussa tehdashallissa Milwaukee-joen varrella.

Chicagossa yövimme lentokenttähotellissa, josta oli kätevä Shuttle-yhteys kentälle. Sitä käytimme myös, kun lähdimme vierailulle kaupungin keskustaan. Lentokentältä on nimittäin sinne suora paikallisjunayhteys. Junan kunto

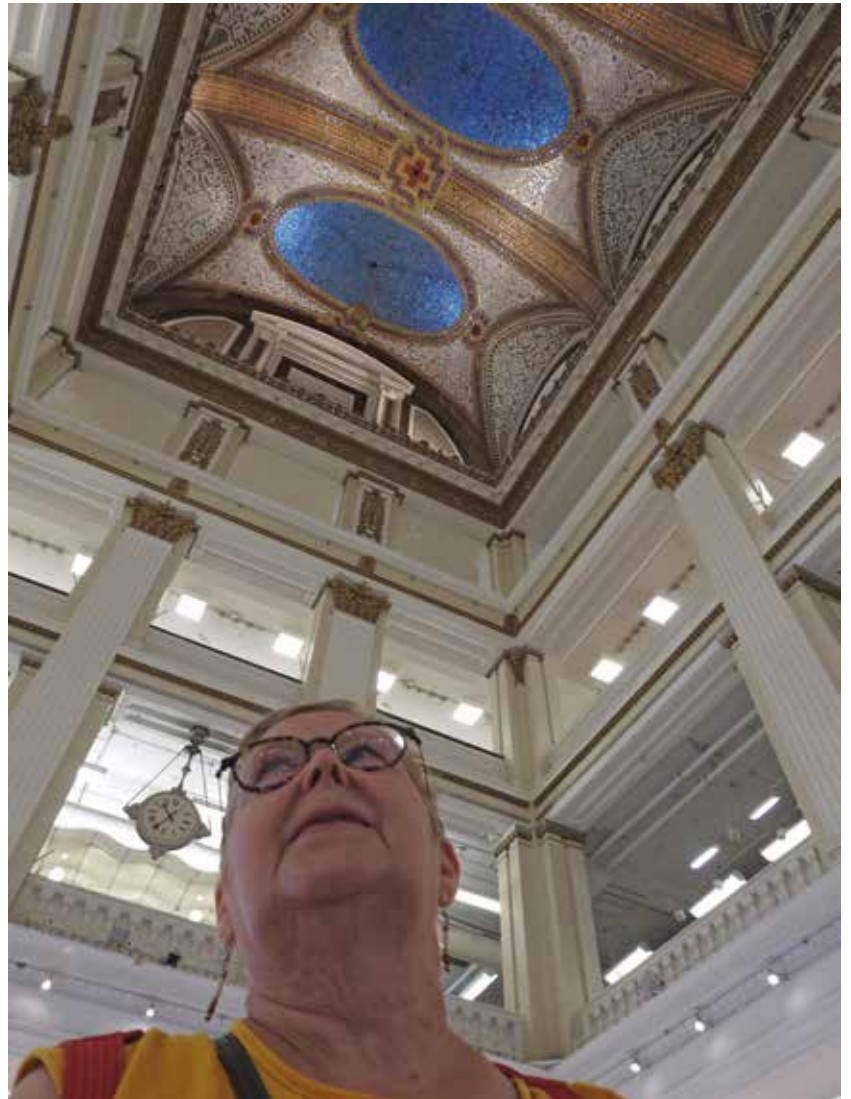
Vaatehuolto hoidettiin kylän pesulassa.

Paikallisjunan tiukat kurvit.

oli kyllä vähän sinnepäin: Huojunta ja tärinä olivat melkoiset, ja Tom mittasi kännykällään 86 desibelin melutason. Puolisen tuntia tätä koettuamme saavuimme kuitenkin keskusta.

Sini oli tilannut meille opastetun arkkitehtonisen kävelymatkan, jossa pääsimme tutustumaan vanhaan ja uuteen Chicagoon. Ihan vanhimmasta ei ollut kyllä muuta kuin kuvia jäljellä, kaupunki paloin aika perusteellisesti 1870-luvulla. Sen jälkeen keskusta on rakennettu upeasti, voisi ehkä sanoa suorastaan pöyhkeästi paikallisten miljonäärien toimesta. Yksi kohteemme oli valtava Marshall Fieldsin (nyk. Macyn) tavaratalo, joka on yksi maailman vanhimmista, ja jossa alkuperäinen ajatus oli, että rouvasväki voisi siellä viettää pitempiäkin aikoja. Pääsimme vierailemaan Chicagon hulpealle urheiluklibille ja ylellisiin hotellitiloihin ja kulttuuripalatsiksi muutettuun entiseen pääkirjastoon. Urheiluklubilla oli tämän lehden kohdeyleisölle kerrottavana yksityiskohtana vitsin vuoksi tehdyt upeat palkintopystit, joista yksi esitti vanhahkoa herrasmiestä naisten taitoluisteluasussa. Valitettavasti pysti oli

Tavaratalon ylellinen Tiffany-lasinen kattoikkuna.

Matkaseurueemme Chicagon pilvenpiirtäjien katveessa.

hääseurueen takana olevalla seinällä, joten sitä en viitsinyt mennä ikuistamaan.

Kaikkialla tuli vastaan mieletön määrä käsityönä tehtyä ornamenttiikkaa, lasi-ikkunoita ja muuta Amerikan kultajan vaurautta ilmaiseksi elementtejä. Mieleen tuli kuitenkin, kuinka silloin vauraus oli kovin epätasaisesti jakautunut, ja yhteiskuntaa pyörittivät ihmiset, jotka hädin tuskin ansaitsivat tarvitsemansa elantonsa ylipitkinä työpäivinä. Seuratessa suurkaupungissa työskentelevää, siirtolaisista koostuvaa palveluhenkilöstöä, tuli mieleen epäily, liekö tuo tilanne kaikkien osalta on miksikään muuttunut.

Kovasti Panu Mäenpään oloinen oppaamme tiesi kertoa, että kaupungissa on tapana ajatella isosti, eivätkä ne ajatukset aina toteudu, niin kuin pitäisi.

Millenium-puiston "papu", optisia ihmeitä tuottava taideteos

Esimerkkinä tästä oli uutta arkkitehtuuria edustava Millennium Park, joka tosiasiassa valmistui vuosia vuosituhaten vaihteen jälkeen.

Kävelymatkan loppuosassa tutustuimme paikallisiin herkkuihin kahdessa italialaisessa ravintolassa. Ensimmäisessä saimme maistaa kaupungin par-

haaksi kehuttua hodaria ja toista, ohuiski suikaleksi hakattua naudanlihaa sisältävää sämpylää. Kumpikaan ei tehnyt minuun erityistä vaikutusta. Paikka oli sisustettu italaisen perusilmeen lisäksi paikallisten gangstereiden pidätyskuvilla.

Toinen ruokapaikka, jossa oli kuulemma parhaat pizzat, oli jo liikaa, koska olimme edellisenä iltana tilanneet hotelliin pitsan pikkunälkään – sillä olisi lähtenyt suurempikin nälkä neljään pekkaan. Tuossa paikassa viivyimme pidempäänkin, ja tutustuimme vähän paremmin myös muihin kävelykierrokseen osallistuneisiin.

Vaaleasta vehnästä leivottu sämpylä tai leipä tuntui kaiken kaikkiaan olennainen osa ravintola-annoksia, friteerauksen lisäksi. Yhdessä New Orleansilaista ruokaa tarjoilevassa ravintolassa tilasimme jotain ranskalaisen bagelin kera: Saimme rasvassa paistettua, makeasta leivästä valmistettua leipäresun kaltaista lautasillemme. Ei ihme, että ihmisten paino siellä tuppaa nousemaan, vaikka tämä asia oli selkeämpi suurkaupungissa verrattuna suhteellisen hyväosaisten niemimaahan. Itsellä paino nousi lähes kaksi kiloa, vaikka yritin olla varovainen.

Kävelykierrospäivänä ulkolämpötila oli 29 astetta, mutta se ei pahemmin haitannut pilvenpiirtäjien varjossa. Lähtöpäivänä sää muuttui, ja vettä tuli taivaan täydeltä. Autoin Tomia pakkaamaan Teslaa heidän paluumatkaansa varten, jolloin huomasimme nilkkoihin asti ulottuvan lammikon takakontin kohdalla. Onneksi pakkaamiseen löytyi vähän kuivempi paikka. Lähtiessä Nancy kertoi minulle, kuinka onnellinen hän on puolestani, että voin elää elämäni omana itsenäni Sinin kanssa. En voinut siihen sanoa poikkipuolista sanaa.

Isäntäperheemme lähdettyä kohti Minnesotaa otimme Shuttle-bussin kentälle, ja vietimme pitkähköä odotusaikaa tuliaisista ostellen. Ennen tätä piti skarpata, että muistaisin putsata kynsilakat sormenkynsistä – mies helmiäispinkein kynsin olisi saattanut herättää huomiota. Paluulento meni ongelmitta, mutta jetlag muistutteli sen jälkeen epä-määräisenä unirytmistä vielä monta päivää.

Nyt sitten suunnittelemme vastavierailua. Toiveina ovat olleet mm. ruskaretki, revontulet ja avantouinti. Saapas nähdä onnistummeko niistä jotain toteuttamaan.

Aistikkaat tulee Morvaan, oletko valmis?

Teksti ja kuva: Anukatariina

Syystapaamisessa pääsemme perjantai-iltana 14.10. nauttimaan Aistikkaat-burleskityöpajaan osallistumisesta. Työpajan pitää burleskitaiteilija Jaana Pirskanen. Pajaa varten hän antoi seuraavan ohjeistuksen:

”Mukaan voisi ottaa halutessaan hansikkaat (ihan millaiset tahansa käyvät, puuhkan tai huivin (jos sellainen on), ja muutenkin sellaiset vaatteet joissa itsen on hyvä olla ja joissa kuitenkin voi vähän liikkua. Huulipunat ja meikit kasvoilla, korkokengät, pitsit ja röyhelöt tai kaikenlaiset muut kivat asut ovat erittäin lämpimästi vastaanotetut, mutta eivät ole välttämättömiä. Työpajassa kerron vähän burleskista ja sitten tanssitaan yhdessä burleskisesti, ihan rauhassa ja kullekin sopivalla tasolla fiilistellen. Kokeillaan esimerkiksi hansikkaiden käyttöä ja

riisumista, puuhkien käyttöä burleskissa. Minulla on myös hansikkaita ja puuhkia mukana.”

Saammeko esitellä: Suomen transjärjestöt

Lehden viime numerossa alkoi suomalaisten transjärjestöjen esittely. Tässä lehdessä esitellään vielä Transfeminiinit ry – Transfeminina rf.

Transfeminiinit ry – Transfeminina rf on yhdistyksenä suhteellisen nuori verrattuna sisaryhdistykseen DwC:en, mutta on kuitenkin ehtinyt toimia verkostona jo pidempään.

Verkosto aloitti toimintansa vuonna 2015 suljetussa Facebook-ryhmässä nimeltä Transfeminiinien vertaistukiryhmä. Vuonna 2019 keskusteltiin tarpeesta muodostaa yhdistys transnaisille ja transfeminiineiksi itsensä mieltäville, erityisesti niille, jotka aikovat käydä tai jo ovat medikaalisessa transitiossa, tai ovat sen käyneet. Asia tuli ajankohtaiseksi, kun silloin ainoassa transhenkilöiden terveyskysymyksiä ajavassa järjestössä (Trasek ry) oli niin hallituksessa kuin toimijoissa transmiesten ja muunsukupuolisten yliedustus, ja meitä transnaisia koskevat spesifiset kysymykset monesti unohtuivat tai jäivät vähemmälle huomiolle. Vertaistukea antavissa ryhmissä jäimme myös vähemmistöön.

Tammikuun puolella välissä 2020 kokoonnuttiin Ravintola Sandroon Kallioon Helsingissä perustamaan kokoukseen ja lähetettiin saman tien rekisteröintipyyntö PRH:lle. Hauska sattuma on, että nyt sama paikka on Ravintola Kvääristö, jonka pääomistaja on transnainen, ja tänä kesänä kokoonnuimme siellä 22 transnaisen voimin tämän vuoden kesätaapaamiseen.

Yhdistyksemme on kohta kolmen vuoden aikana kehittänyt toimintaansa paljon huolimatta pandemian tuomista, erityisesti rahoitukseen liittyvistä ongelmista. Juuri nyt yhdistyksellä on vuosijäseniä 54 ja verkostojäseniä on 170.

Yhdistyksen toiminta jakautuu neljään alueeseen:

Vertaistukea annetaan tänä syksynä kuudessa eri ryhmässä yhteensä 21 kertaa. Näistä kolme ryhmää on ruotsinkielisiä ja suunnattu muillekin kuin transnaisille. Suomenkielisiä kerran kuukaudessa kokoontuvia ryhmiä on Helsingissä ja Tampereella sekä etäryhmä netissä. Asiakkaiden määrä on n. 10 henkilöä.

Vaikuttamistyön osalta translain uudistus on edelleen valitettavasti keskeisin kohde. Ministeriön asettamassa translain uudistamisen komiteassa yhdistystämme edusti allekirjoittanut. Lisäksi työ on tarkoittanut kymmeniä yhteistyökokouksia eri järjestöjen ja tahojen kanssa.

Koulutustoimintaa tehdään vielä rajoitetusti resurssipulan vuoksi, mutta erityisesti toisen asteen oppilaitoksissa tehdään niin opiskelijoille kuin henkilökunnalle valistustyötä sukupuoli-identiteetistä ja seksuaalisesta suuntautumisesta.

Yhteistyöprojektit yliopistojen sukupuolentutkimus-, sosiaalialan ja psykologian laitosten kanssa työllistävät paljon. Yliopistollisten sairaaloiden (HUS ja TAYS) kanssa tehdään erityisesti klinisen työn osalta yhteistyöhankkeita, muun muassa konsultoiden heitä toiminnan tiedottamisen ja vertaistuen osalta. Olemme myös useassa projektissa THL:n kanssa, esimerkiksi vuotuisen THL-STM tasa-arvopäivien suunnitteluryhmässä jo toista vuotta. Myös kansainvälisesti yhdistys on useassa hankkeessa mukana.

Yhdistyksellä on nyt ainoana transjärjestönä oma toimisto, joka sijaitsee Tampereella. Toimisto on yhteistyöhanke tieteellisen järjestön kanssa ja mahdollistaa meille 70 m²:n toimitilojen käytön. Yhdistyksen osa-aikainen järjestösihteeri toimi vuodenvaihteesta toukokuuhun yhteistyöhankkeena. Syyskuun 21. päivästä lähtien meillä on käytössä viestintäassistentti puolen vuoden ajan yhteistyönä Tampereen kaupungin kanssa.

Yhdistyksen rahoitus on ollut tähän saakka säätiö- ja lahjoitusperusteista, ja lisäksi Tampereen kaupunki rahoittaa toimintaamme. Olemme hakeneet valtion apurahaa ensi vuodesta alkaen, tarkoituksena saada pysyvämpi oma toimisto henkilökuntineen. Työtä riittää myös jatkossa enemmän kuin on tekijöitä, vapaaehtoiset mukaan lukien.

Toivon, että yhdistyksemme voivat tehdä nyt pandemian jälkeen enemmänkin yhteistyötä.

Tanja von Knorring

Puheenjohtaja, ex-DwC:n hallituksen jäsen

Kim Summersin ihmeellinen elämä, osa 3/3

Teksti: Anukatariina ja Hanna-Maria

Kuvat: Kim Summersin ja Anukatariinan arkistosta

Jäsenlehden numerossa 3/2021 alkoi jatkokertomus Kim Summersin elämästä. Kim oli tähän mennessä lähtenyt Yhdysvaltoihin elokuva-alan töihin ja joutunut yllättäen armeijaan. Taiteellisilla taidoillaan hän oli selvittänyt tiukimmat paikat, ja pääsi myös maistamaan elokuvan glamouria kameran molemmin puolin. Alkuaikojen vaikeuksien jälkeen hän uskaltautui liikkumaan myös omana itsenään Atlantin takana.

Rannikolta toiselle

Elokuvaprosjektien lisäksi Kim teki myös uutiskuvauksia ja tuotti 300 kuvaa ABC-yhtiölle. Lopulta hän kyllästyi energiakriisiin, kuumuuden ja savusumun ja aggressiivisten ihmisten vaivaamaan Los Angelesiin ja muutti Kanadaan, jossa hän osti pienen mökin Atlantin rannalta Nova Scotiassa. Samalla hänelle tuli ero, kun puoliso jäi Los Angelesiin.

Hän avasi valokuvaus- ja grafiikkastudion Halifaxissa ja teki edelleen arkkitehtuurisia kuvitustöitä. Hän laati myös Kanadan valtiolle kookkaan maalauksen Halifaxin keskustassa olevasta Citadel-linnouksesta lintuperspektiivistä - sopimus tästä tehtiin muodollisesti kuningatar Elisabet Toisen kanssa ;) Sopimuksessa Kimin piti taata, että työ kestää vuosikymmeniä. Ilmeisesti se on edelleen linnakkeen seinällä.

Kim asui mökissään kissansa kanssa ja kuljeksi omana itsenään pitkin hiekkarantoja, jotka olivat yhteisomistuksessa muiden rannan asukkaiden kanssa. Yksinasujan mökkiin alkoi kertyä taas naisellista tavaraa kaupoista, netistä ja kirppareilta. Hän ei löytänyt kontakteja transihmisiin, mutta pystyi liikkumaan ulkona naisten kanssa, jotka hyväksyivät hänen naisellisen puolensa. Kohokohtia siellä olivat suuret Halloween-tapahtumat, joissa saattoi liikkua minkälaisessa asussa hyvänsä kymmentuhannen muun juhlijan joukossa.

”Hän oli vain lentomekaanikon...”

Vuonna 1969 Amerikkalaiset menivät kuuhun, jolloin Kim päätti, että jos nuo pääsivät Kuuhun, minimi hänelle olisi oppia lentämään. Niinpä hän meni lentokoulutukseen kentälle, joka oli 10 mailin päässä hänen Los Angelesin asunnostaan. Lupakirjan saatuaan hän lenteli pitkin Kaliforniaa.

Lentämisen riemu ei kuitenkaan kestänyt kauan: Hän teki Disneylle karhujen ja muiden luontokappaleiden kuvausta Brittiläisessä Kolumbiassa. Kuvaukset suoritettiin useiden kamerajoukkojen avulla, koska nämä karvaiset filmitähdet eivät suostu uutisointeihin. Kerran ahmaa kuvatessaan hänen käskettiin lopettaa kuvaus, jotta eläin ei kuulisi surinaa. Tällä kertaa se oli kuitenkin Kim, joka ei kuulut käskyä. Tilanteen jälkeen tutkimuksissa hänellä todettiin otoskleroosi molemmissa korvissa, mikä ei leikkauksen jälkeen tuonut riittävästi kuuloa, joka vaadittiin lentolupakirjaan.

Lentämisen himoan Kim tyydyttää nykyään lentosimulaattorilla. Tässä asiassa hän ei tyytynytään ihan vähään, vaan hankki amerikkalaiselta lentokoneiden hautausmaalta nelimoottorisen DC-6 -matkustajakoneen etuosan ohjaamoineen pihalleen.

Kimin tuleva simulaattori irti sahattuna lentokoneiden hautausmaalla.

DC-6 valmistautumassa nousuun, ohjaamossa Kim ja toinen ilmailuharrastaja Hannamaria.

Toinen lohtu lentämisestä luopumiseen on lentoemännän asut, joita hän on hankkinut postimyynnistä ja sattumalöydöksinä maailmalla kulkiessa.

Yhteydet Suomen transpiireihin

Kesäisin Kimillä oli hyvät mahdollisuudet vierailta myös Suomessa, koska puoliso oli töissä SAS:lla ja lippuja sai halvalla. Näinpä hän kävi täällä nelisen kertaa vuodessa tapaamassa mm. äitiään, joka tiesi myös Kimin naisellisesta puolesta. Suomessa käydessään Kim löysi yhteyden Setan edeltäjään Psyke ry:hyn, ja sai tietää, että se järjestää tilaisuuksia seksuaali- ja sukupuolivähemmistöille. Hän päätyi Lahdessa pidettyyn tapaamiseen, jossa hän tapasi Kirsti-nimisen transvestiitin. He lähtivät sieltä yhdessä Hämeenlinnaan, jossa Kirsti innosti Kimiä menemään samana päivänä pidettyihin Mustan Kissan naamiaisiin. Siellä Kim vietti hauskan illan suomalaisessa seurassa, vaikka häntä kovasti jännitti hänen hätäisestä Lahden tapaamiseen kokoon kyhätty asunsa. Illan humussa hän pääsi myös paikalle osuneen lehtikuvaajan ikuistamaksi.

Kim ja haastattelija Anukatariina sovittamassa Lufthansan lentoemännän pukua.

*Kirsti ja Kim
juhlatunnelmissa
vanhassa iloisessa
Fenniassa joskus
70-luvulla.*

Suomen vierailuillaan Kim piti tuosta eteenpäin yhteyttä Kirstiin ja sitä myöten tutustui myös Kirstin hyvään ystävään ja Dreamwear-veteraani Ullaan. Kesällä 1991 Ulla kertoi Kimille transvestiittien tapaamisesta Kuusankoskella. Näin Kim päätyi ensimmäiseen Dreamwear Clubin valtakunnalliseen tapaamiseen.

Kim muutti Suomeen vuonna 1998, kun hänen vanha äitinsä halusi, että hän tulisi takaisin. Mukanaan hän toi kontillisen tavaraa, kajakkeineen kaik-

kineen. Suomeen palaamisesta seurasi ongelmia, koska hän ei saa Suomesta työeläkettä ollenkaan. Hän olisi ollut oikeutettu myös Vietnam-veteraaneille tarkoitettuun eläkkeeseen, mutta asian hoitaminen osoittautui odotettua mutkallisemmaksi, eikä ole selvinnyt tähän päivään asti.

Nykyään Kim elää rauhallista elämää mökissään Etelä-Suomessa. Siellä aika kuluu simulaattorin kanssa ja kuvien tekemisessä, joita syntyy piirtämällä, maalaamalla, kameralla ja tietokoneella.

*Muistoja
elokuvalta:
Arriflex-kameran
filmikotelo.*

Kutsu Dreamwear Club DwC ry:n syyskokoukseen

Dreamwear Club DwC ry 15.10.2022 klo 13:00

Maalaishotelli Morva, Morvantie 189, 42140 Juokslahti

Syyskokouksessa käsitellään sääntöjen määräämät asiat. Niihin kuuluu mm. puheenjohtajan valinta.

Kokoukseen voivat osallistua Dreamwear Club DwC ry:n jäsenet.

Kutsu syystapaamiseen

Tervetuloa Dreamwear Club DwC ry:n syystapaamiseen 14.10.-16.10.2022!

Paikka: Maalaishotelli Morva,
Morvantie 189, 42140 Juokslahti
<https://morva.fi/>

Syystapaamisen 2022 ohjelma:

Muutokset ohjelmaan mahdollisia

Perjantai 14.10.

- 14.00- Ilmoittautuminen alkaa, tarjolla kahvia, teetä ja suolaista
- 16.30 -17.30 Illtapala
- 17.30-19.00 Aistikkaat-burleskityöpaja
- 19.00- Vapaata Iltahjelmaa

Lauantai 15.10.

- 7.00-10.00 Aamusauna
- 8.00-10.00 Aamiainen
- 10.00-11.00 Puolisoiden tapaaminen
- 12.30-13.00 Kevyt keittolounas
- 13.00-15.00 Syyskokous

- 15.30-16.00 Päiväkahvi
- 16.00-17.00 Kirppis
- 17.00-18.00 Illallinen
- 18.00-19.00 Tauko
- 19.00-19.15 Siunaus ja pariskunnan puheenvuoro
- 19.15-20.00 Kakkukahvit
- 20.00- Iltahjelma, mm. Huippumuusikko Simodeus

Sunnuntai 16.10.

- 7.00-10.00 Aamusauna
- 8.00-10.00 Aamiainen
- 12.00 Huoneiden luovutus

Morvan hinnasto:

Yöpyminen:

1 h huone/95 €/vrk.

2 h huone/115 €/vrk.

4 h huone/155 €/vrk.

- Sisältää aamiaisen, liinavaatteet, pyyhkeet sekä saunan käytön.
- Hinnat ilmoitettu koko huoneen osalta.
- Huoneita rajallisesti tarjolla, joten toivotaan huoneiden täyttämistä maksimaalisesti.
- Jos maksat vain osan huoneesta, ilmoita ennakoilmoittautumisessa, kenen kanssa jaat huoneen.

Asuntovaunupaikka 28 €/vrk. (Max 4)

- Sisältää sähkön ja suihkun käytön.
- Mahdollisuus aamiaiseen, 14 €/henkilö

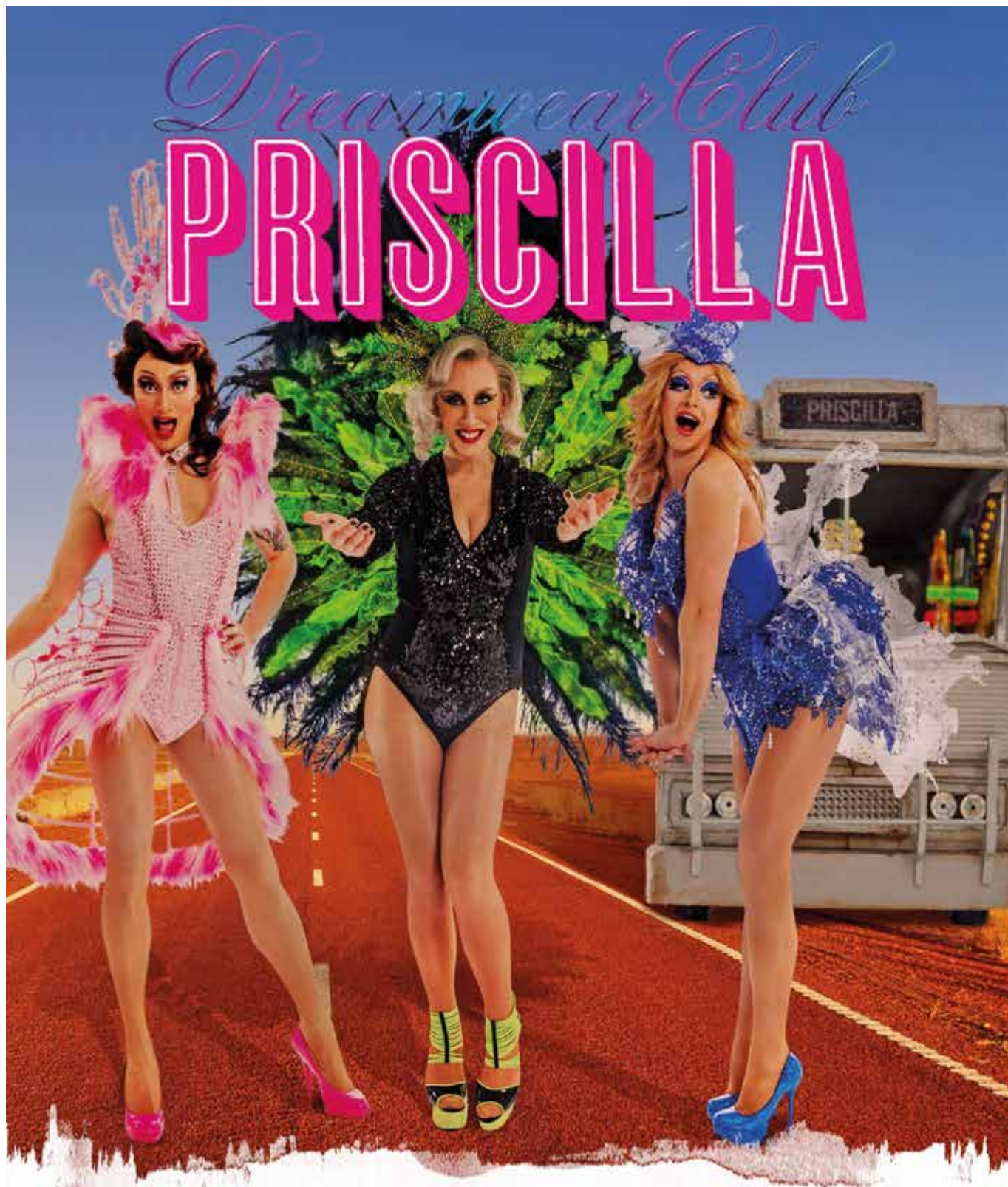
Ateriat

Perjantai

- Tulokahvi ja suolainen 10 €
- Iltapala 15 €

Lauantai

- Kevyt keittolounas 15 €
- Päiväkahvit 5 €
- Illallinen: Salaatti ja laatikko 17 €
- Kakkukahvit 8 €

Bilemusikaalien klassikko Priscilla, aavikon kuningatar

Helsingin Kaupunginteatteri lauantaina 28 tammikuuta 2023 klo 18.00.

Ruokailu ennen esitystä klo 14.30 Ravintola Graniittilinnassa.

DwC ryhmäliput á 89,00 euroa. Varaa lippusi viimeistään 11.12.2022, lippuja rajoitetusti! Lisätietoja ja varaukset DwC:n kotisivujen tai Facebookin linkin kautta, tai sähköpostilla dwc.priscilla@outlook.com.